

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **H. X. H.**
zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. února 2023, č. j. MV-16199-5/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 6. 12. 2022, č. j. OAM-5629-13/ZR-2022, kterým bylo podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno žalobcovo povolení k

trvalému pobytu na území a současně mu podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné, nesprávné a nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života a života jeho nejbližších.
3. Namítl, že správní orgány obou stupňů ve věci nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a z požadavku stanoveného v § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobce se domnívá, že zejména ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, když ani neprovedly jeho účastnický výsledek. Ten je přitom dle něj v obdobných věcech řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu běžně využívaným důkazním prostředkem vhodným ke zjištění soukromých a rodinných vazeb cizince na území a dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány se v jeho věci zaměřily toliko na zjišťování okolností svědčících v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností svědčících v jeho prospěch.
4. V této souvislosti uvedl, že žije na území České republiky velmi dlouhou dobu, je zde plně integrován, je přivyklý zdejšímu způsobu života a má v České republice rodinné a sociální vazby a mnoho přátel, z čehož je dle něj zřejmé, že napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že na území pobýval na základě trvalého pobytu, přičemž se jedná o nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec v České republice získat a jeho povolení předpokládá kromě dlouhé doby předchozího pobytu na území též znalost českého jazyka a dostatečnou integraci cizince v české společnosti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku č. j. 8 As 68/2012-47, k principu přiměřenosti uvedl: *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“ zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
5. Namítl, že zrušení povolení k pobytu je v judikatuře správních soudů svou intenzitou připodobňováno k uložení správního vyhoštění. Přiměřenost, coby negativní podmínka pro vydání rozhodnutí v případě podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, je navíc výslovně stanovena zákonem. Správní orgány v jeho případě dovozují přiměřenost napadeného rozhodnutí toliko odkazem na zápis jeho osoby do Informačního systému smluvních států (dále jen „*SIS*“) úřady Polska na základě rozhodnutí Krajského soudu ve Varšavě jako nežádoucí osoby od 1. 10. 2019 do 4. 9. 2023, a to z důvodu, že se podílel v organizované skupině na distribuci a pašování drog obsahujících metamfetamin, a obecným tvrzením o typové závažnosti tohoto druhu trestné činnosti. V posouzení přiměřenosti však zcela chybí posouzení konkrétních okolností případu, kdy správní orgány např. vůbec nehodnotí, jaký měl být jeho podíl na předmětné trestné činnosti a

jeho role v rámci organizované skupiny. Správní orgány dle názoru žalobce pochybily, když přiměřenost napadeného rozhodnutí neposuzovaly optikou individuálních okolností daného případu a zároveň nepřiznaly dostatečnou váhu jeho dosavadnímu pobytu na území a zde vytvořenému zázemí a vazbám. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, kde se Ústavní soud v obdobné věci přiklonil k závěru o nepřiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu cizince.

6. Správní spis přitom dle žalobce neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit v souladu se zásadou materiální pravdy bez důvodných pochybností závěr o naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec je zařazen do SIS a příslušný orgán, který cizince do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V žalobcově případě dle jeho slov netrvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V tomto ohledu zdůraznil, že byl v Polsku odsouzen již v roce 2017 a od té doby se nedopustil žádného závadového či protiprávního jednání a vede řádný život.
7. Žalovaná sice odkázala na sjednocující usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, který při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ dospěl mj. k závěru, že *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“* a že *„je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“*, avšak dle žalobcova názoru v jeho případě správní orgány dle těchto judikatorních požadavků nepostupovaly. Dovodily totiž trvání důvodného nebezpečí z jeho strany toliko ze samotného zápisu jeho osoby v SIS úřady Polska na základě rozhodnutí Krajského soudu ve Varšavě jako nežádoucí osoby od 1. 10. 2019 do 4. 9. 2023, a to z důvodu, že se podílel v organizované skupině na distribuci a pašování drog obsahujících metamfetamin. Samotný zápis žalobce jakožto nežádoucí osoby v SIS od 1. 10. 2019 do 4. 9. 2023 je přitom toliko naplněním jen části skutkové podstaty důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. K zápisu cizince v SIS je potřeba, aby kumulativně byly naplněny též následující zákonné požadavky: 1. úřady členského státu poskytnou dodatečné informace, 2. dodatečné informace správní orgán vyhodnotí, 3. po vyhodnocení dodatečných informací lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích vůbec neuvedly, jaké dodatečné informace měly být příslušnými úřady Polska poskytnuty, namítl žalobce, že obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Navíc z jejich odůvodnění nelze seznat, jakým způsobem správní orgány ony dodatečné informace vyhodnotily.
8. Dále namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán prvního stupně se dostatečně nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí,

v němž uvedl, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o naplnění důvodu pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalovaný správní orgán přitom měl dle názoru žalobce na základě příslušné odvolací námítky prvostupňové rozhodnutí zrušit pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť právu účastníka řízení vyjádřit se k podkladům a předkládat důkazní návrhy odpovídá povinnost správního orgánu přezkoumatelným způsobem se s vyjádřením účastníka řízení a s jeho důkazními návrhy vypořádat.

9. Konečně žalobce namítl, že stanovená lhůta k vycestování je s ohledem na dosavadní délku jeho pobytu na území a jeho reálné možnosti přípravy vycestování příliš krátká. V rámci stanovené lhůty k vycestování není možné vyřídit veškeré náležitosti spojené s vycestováním z území po tak dlouhé době pobytu na území. Správní orgány přitom mají možnost stanovit lhůtu k vycestování v délce až 60 dní.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby mu soud priznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 28. 4. 2023 s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu žalobní námítky odmítla.
12. Připomněla ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle kterého *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který cizince do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
13. Důvody, pro které byl žalobci trvalý pobyt na území zrušen dle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, byly dle žalované v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem popsány.
14. V případě žalobce bylo zjištěno, že je zapsán v evidenci SIS, kam jej zařadila Polská republika. Na základě dalších písemností, které byly k osobě žalobce ze strany polských orgánů poskytnuty, a které jsou součástí správního spisu, bylo zjištěno, z jakého důvodu byl do evidence SIS zařazen. Žalobce se v Polské republice podílel na obchodu s psychotropní látkou ve značném množství, a to jako člen organizované zločinecké skupiny. Dle žalované tedy není pochyb o tom, že žalobce svým jednáním narušil veřejný pořádek, a to závažným způsobem.
15. Správní orgán prvního stupně i žalovaná na základě zjištěných skutečností vyhodnotily jednání žalobce za rizikové a způsobilé narušit veřejný pořádek také na území, neboť zmíněnou trestnou činností poškodil i zájmy České republiky, na jejíž území psychotropní látku rovněž vyvezl. Trestná činnost žalobce tak byla namířena i proti hostitelské zemi, která mu povolila, aby se na jejím území trvale usadil a využíval všech výhod z tohoto pobytového oprávnění plynoucích. Poukázala na to, že žalobce se ani nijak nevyjádřil k tomu, jaký život v současné době vede, jakým způsobem si nyní opatřuje prostředky k obživě a nijak správní orgány neujistil o tom, že z jeho strany již žádné nebezpečí nehrozí. Žádné takové skutečnosti neuvedl ani v podané žalobě.

16. Žalobce je v evidenci SIS evidován s platností do 4. 9. 2023 a žalovaná na základě všech zjištěných skutečností dospěla k závěru, že minimálně do této doby lze riziko narušení veřejného pořádku ze strany žalobce stále považovat za aktuální, a proto není žádoucí, aby na území nadále pobýval na základě povolení k trvalému pobytu.
17. Vzhledem ke zjištěné osobní a rodinné situaci žalobce žalovaná i správní orgán prvního stupně dospěly k závěru, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne do jeho života. Uvedly, že žalobce je svobodný a bezdětný, neuvedl žádné vazby ke konkrétním osobám, které by mohly být z hlediska přiměřenosti posouzeny. Rovněž neprokázal ani netvrdil, že má na území doložitelný zdroj svých legálních příjmů. Skutečnost, že zde žije mnoho let, ovládá český jazyk a má zde sociální vazby i přátele v porovnání s jednáním, kterého se dopustil, nepřeváží nad zájmem na ochraně veřejného pořádku. S ohledem na skutečnosti, jež byly k osobě žalobce zjištěny, nelze mít ani za to, že se na území za dobu svého pobytu úspěšně integroval (pracovní, rodinná či sociální integrace). Žalobce taktéž neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které by jeho návrat do vlasti nebyl reálný, ani žádné konkrétní vazby, do kterých může napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhnout.
18. Závěrem svého vyjádření žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce ze dne 11. 7. 2023

19. Na vyjádření žalované zareagoval žalobce replikou.
20. Vyjádřil nesouhlas s argumentací žalované co do aktuálnosti rizika narušení veřejného pořádku z jeho strany, které má trvat minimálně do 4. 9. 2023. Zopakoval žalobní tvrzení, že samotný zápis jeho osoby coby nežádoucí v SIS od 1. 10. 2019 do 4. 9. 2023, je toliko naplněním jen části skutkové podstaty důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a z tohoto zápisu nelze bez dalšího dovozovat aktuální trvání důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Navíc je zjevně absurdní stanovení přesného data, tedy aby žalobce byl právě do 4. 9. 2023 aktuální hrozbou narušení veřejného pořádku a od 5. 9. 2023 již takovouto hrozbou nebyl.
21. K tvrzení žalované, že se nevyjádřil k tomu, jaký život v současné době vede, namítl, že k takovému vyjádření nebyl vyzván, přičemž v řízení z moci úřední je za zjištění skutkového stavu zodpovědný správní orgán. Ten je přitom povinen prokázat naplnění celé skutkové podstaty důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a pokud důkazní břemeno neunese, tak je povinen řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zastavit. Setrval na žalobním petitu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce i žalované. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

23. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
24. Správní orgán prvního stupně dne 18. 2. 2020 obdržel informaci od Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, Odboru operativní spolupráce (dále jen „Policie ČR“), o tom, že žalobce byl dne 4. 2. 2020 kontrolován na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně, kdy předložil české povolení k pobytu, přičemž bylo zjištěno, že má záznam dle čl. 24 Nařízení Rady EU č. 1987/2006 zadaný Polskem.
25. V návaznosti na to správní orgán prvního stupně vyžádal dne 24. 2. 2020 od Policie ČR dodatečné informace ohledně osoby žalobce k důvodu vložení záznamu do informačního systému smluvních států. Dne 11. 5. 2020 obdržel odpověď, v níž se k osobě žalobce uvádí, že byl rozsudkem Okresního soudu ve Varšavě ze dne 11. 9. 2017, sp. zn. VIII K 140/16 (poznámka soudu: dle překladu šlo o Krajský soud ve Varšavě) odsouzen k trestu odnětí svobody na 3 roky a 6 měsíců a k peněžitému trestu 8 000 PLN. Důvodem odsouzení byla skutečnost, že žalobce se podílel v organizované zločinecké skupině na distribuci a pašování drog obsahujících metamfetamin (i do ČR). Uvedený rozsudek byl správnímu orgánu prvního stupně současně postoupen.
26. Na základě zjištěných skutečností správní orgán prvního stupně dne 21. 6. 2022 zahájil s žalobcem správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území.
27. Dne 27. 6. 2022 žalobce využil svého práva nahlédnout do spisového materiálu a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, což zopakoval ještě dne 29. 8. 2022. Dne 4. 10. 2022 bylo správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím zástupce žalobce doručeno vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí. V něm žalobce uvedl, že ve věci není naplněn důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů pro takové rozhodnutí a že vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by bylo zjevně nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Navrhl, aby bylo řízení zastaveno.
28. Dne 6. 12. 2022 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, kterým podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že žalobce byl na území Polské republiky pravomocně odsouzen, byl uznán vinným, že byl součástí organizované zločinecké skupiny zaměřené na páčání trestné činnosti spočívající ve výrobě, vývozu, dovozu a dodávkách značného množství psychotropní látky ve formě metamfetaminu v rámci Společenství, podílel se na obchodu s psychotropní látkou ve značném množství ve formě metamfetaminu zařazeného na seznamu psychotropních látek skupiny II-P. S ohledem na osobní a rodinné poměry žalobce dále dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí nebude nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života.
29. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání (odvolací námitky jsou shodné s námitkami žalobními), které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

B. Právní závěry

30. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

31. Krajský soud úvodem upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
32. Nejdříve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pouze je-li rozhodnutí přezkoumatelné, může soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75 uvedl, že *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“* Žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) pro nedostatek důvodů z toho, že správní orgány vůbec neuvedly, jaké dodatečné informace měly být příslušnými úřady Polska poskytnuty, a jakým způsobem tyto dodatečné informace vyhodnotily. K uvedené námitce soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jasně plyne, že při posouzení věci vycházely z rozsudku Krajského soudu ve Varšavě ze dne 11. 9. 2017, sp. zn. VIII K 140/16 a z rozsudku Odvolacího soudu ve Varšavě ze dne 20. 4. 2018, sp. zn. II AKa 53/18, a také to, jak se s těmito pro právní posouzení věci podstatnými podklady ve svých rozhodnutích vypořádaly (viz dále v tomto rozsudku). Krajský soud proto neshledal, že by rozhodnutí žalované, které je předmětem tohoto přezkumného řízení, trpělo takovými vadami, aby bylo možné učinit závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. Uvedená námitka je nedůvodná.
33. Žalobce dále namítal, že správní orgány obou stupňů nezjistily všechny rozhodné okolnosti ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, zejména neprovedly jeho účastnický výslech. Správní orgány se dle něj zaměřily toliko na zjišťování okolností svědčících v jeho neprospěch. Poukazoval na skutečnost, že žije na území České republiky velmi dlouhou dobu, je zde plně integrován, je přivyklý zdejšímu způsobu života, má zde rodinné a sociální vazby a mnoho přátel. V Polsku byl odsouzen již v roce 2017 a od té doby se nedopustil žádného závadového či protiprávního jednání, vede řádný život.
34. Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který cizince do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, uvedl, že *„správní orgány nemohou na posouzení dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu zcela rezignovat, ale vždy zvážit okolnosti konkrétního případu (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č.*

23218/94, srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Jinými slovy, pokud správní orgány v řízení prokazatelně zjistí určité déletrvající skutečnosti ze soukromého života cizince, pak jsou povinny se tvrzenými a doloženými poměry cizince a jeho rodiny zabývat z hlediska přiměřenosti zásahu do jeho (jejich) soukromého života. Povinnost uvést argumenty ve svůj prospěch a svá tvrzení doložit spočívá primárně na cizinci.“

36. Dále je třeba ve shodě s napadeným rozhodnutím poukázat na znění ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
37. Již správní orgán prvního stupně se přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce zabýval, a to na straně 5 svého rozhodnutí, kde uvedl, žalobce je svobodný a bezdětný. Žalobce během správního řízení správním orgánům nesdělil žádné konkrétní rodinné či jiné vazby nebo zájmy, které jej pevně pojí s územím České republiky, a které by napadeným rozhodnutím mohly jakkoliv utrpět. Netvrdil a ani neprokázal, že by na území vykonával nějakou ekonomickou činnost a měl tedy legální zdroj příjmů či že by nějaká osoba byla na něm závislá např. výživou apod. Samotné tvrzení, že na území pobývá mnoho let a má zde přátele, je natolik nekonkrétní, že nemůže vést k závěru o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života. Ke stejnému závěru k obdobné odvolací námitce došla i žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí a krajský soud jej považuje za správný. Ostatně ani v žalobě žalobce ke svému soukromému a rodinnému životu, resp. k otázce, v jakém směru by měl být negativně zasažen, mlčí. Nelze tak dospět k jinému závěru než tomu, že na straně žalobce žádné takové skutečnosti, představující nepřiměřený zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neexistují.
38. K souvisejícímu argumentu, že správní orgány ve věci neprovedly účastnický výslech žalobce za účelem zjištění skutkového stavu věci, krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, dle kterého „návrh na provedení účastnického výslechu není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který je nutno využít zejména tam, jsou-li o skutkovém stavu pochybnosti, či panují-li v něm rozpory.“ V projednávané věci o takovou situaci nešlo. Žalobce byl zastoupen advokátem a měl dostatek možností uvést konkrétní skutečnosti o svém soukromém a rodinném životě, které by správní orgány měly při poměrování přiměřenosti zásahu rozhodnutí vzít v úvahu. V průběhu správního řízení však neučinil žádná konkrétní tvrzení, která měl jeho výslech prokázat. Správní orgány tedy vzaly za základ poměrování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jeho situaci podle cizineckého informačního systému (CIS), ze kterého zjistily, že žalobce je svobodný a bezdětný. Nebyl proto ani důvod, aby samy iniciativně (případným výslechem žalobce) zjišťovaly další skutečnosti.

39. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v situaci, kdy správní orgány měly rodinné vazby cizince za zjištěné, jejich existenci nezpochybňovaly a samotný cizinec k těmto zjištěním ničeho nenamítal ani nedoplňoval, nebyly povinny provádět výslech účastníka řízení - srov. např. rozsudek ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34: *„Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výslechem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečně písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výslech bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka, a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala – žalobkyně svůj výslech nenavrhl a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor.“* Bylo proto na žalobci, aby namísto obecné námítky neprovedení výslechu, skutečně sdělil konkrétní informace o svých rodinných vazbách na území, případně aby poukázal na okolnosti vedoucí k jejich prokázání, a tedy potřebě provést jeho výslech. Dle krajského soudu tak správní orgány nepochybily, když neprovedly žalobcův výslech.
40. Žalobce dále namítal, že samotná jeho evidence jako nežádoucí osoby v SIS od 1. 10. 2019 do 4. 9. 2023 je toliko naplněním jen části skutkové podstaty důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Správní orgány dle něj vůbec nehodnotily, jaký měl být jeho podíl na předmětné trestné činnosti a jeho role v rámci organizované skupiny. Proto měly pochybit, když přiměřenost napadeného rozhodnutí neposuzovaly optikou individuálních okolností daného případu.
41. Z ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu nikoliv automaticky na základě zařazení cizince do SIS, ale až poté, co příslušné úřady smluvního státu poskytnou dodatečné informace, které následně správní orgán vyhodnotí tak, že trvá důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, jsou správní orgány při přezkumu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu povinny posoudit existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti, zejména jsou povinny zkoumat, zda (a proč právě) osobní chování stěžovatele představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; kromě samotné existence předchozího trestního odsouzení je třeba vzít v úvahu další aspekty jako například uložený trest, míru zapojení stěžovatele do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení.
42. V posuzovaném případě bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zahájeno na základě informace, že žalobce byl polskými úřady zaevidován do SIS, a to s platností do 4. 9. 2023. Následně Polská republika poskytla správnímu orgánu prvního stupně dodatečné informace - písemnosti, které jsou součástí správního spisu. Jde konkrétně o rozsudek Krajského soudu ve Varšavě ze dne 11. 9. 2017, sp. zn. VIII K 140/16, a rozsudek Odvolacího soudu ve Varšavě ze dne 20. 4. 2018, sp. zn. II AKa 53/18. Z nich vyplývá důvod, proč byl žalobce do evidence SIS zařazen. Žalobce se v Polské republice

podílel na obchodu s psychotropní látkou ve značném množství, a to jako člen organizované zločinecké skupiny, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let (dle rozsudku Odvolacího soudu ve Varšavě ze dne 20. 4. 2018, sp. zn. II AKa 53/1). Tyto podklady posoudil správní orgán prvního stupně na straně 3 a 4 svého rozhodnutí tak, že „si je plně vědom, že účastník řízení pobýval na území poměrně dlouhou dobu, ale s ohledem na zjištěné, kdy účastník řízení svým postojem a aktivitami na území Polska, kde páchal závažnou trestnou činnost v organizované zločinecké skupině zaměřené na páchaní trestné činnosti spočívající ve výrobě, vývozu, dovozu a dodávkách značného množství psychotropní látky ve formě metamfetaminu v rámci Společenství a byl pravomocně odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 3 roky a 6 měsíců, čímž vyjadřuje nezáměr a neochotu žít řádný život na území České republiky s právem volného pobytu vyplývajícím ze statutu trvalého pobytu v souladu s platnými zákony jak České republiky, tak i smluvních států EU, správní orgán dospěl k závěru, že toto soustavné jednání nelze tolerovat a je nutné upřednostnit ochranu veřejného pořádku jak ve smluvních zemích, tak i v České republice, zejména s ohledem na závažnost trestního jednání.“ Proto dle správního orgánu prvního stupně „lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by (žalobce) mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jejich bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

43. Stejně tak i žalovaná se na straně 4 napadeného rozhodnutí věnovala hodnocení dodatečně poskytnutých informací. Konkrétně uvedla, že „trestná činnost, které se odvolatel v Polské republice dopustil, byla velmi závažná. Pácháním trestné činnosti, byť na území jiného členského státu EU, odvolatel jednoznačně porušil veřejný zájem na zachování veřejného pořádku. Odvolatel se za účelem dosažení vlastního majetkového prospěchu podílel na obchodu s psychotropní látkou ve značném množství. Skutečnost, že odvolatel byl členem organizované zločinecké skupiny, činí jeho jednání závažnějším a pro společnost nebezpečnějším, přičemž závěr o pomínutí rizika recidivy bude možné učinit nejdříve až po uplynutí doby, po kterou bude veden v evidenci SIS a povede-li prokazatelně řádný život. Vzhledem k tomu, že odvolatel se dopustil závažného protiprávního jednání a je nadále veden v evidenci SIS, lze mít i za to, že stále trvá riziko, že by mohl při svém pobytu v ČR či na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z rozsudku Krajského soudu ve Varšavě ze dne 11. 9. 2017, sp. zn. VIII K 140/16, je zřejmé, že odvolatel vyrobil psychotropní látku (metamfetamin), kterou zavedl na trh a vyvezl ji i do ČR. Jednání odvolatele tak bylo namířeno i proti zájmům ČR, tedy státu, který mu umožnil, aby se na jeho území trvale usídlil a požíval tak i určitých výhod plynoucích z povoleného trvalého pobytu. Nutno uvést, že míra zapojení odvolatele do uvedené trestné činnosti byla značná, neboť se podílel jak na výrobě psychotropní látky, a to ve značném rozsahu, i na její distribuci (poznámka: potvrzení provedeno krajským soudem). Motivem jeho činnosti byl majetkový prospěch. Tyto skutečnosti musí mít správní orgán při posuzování trvajících rizik narušení veřejného pořádku na zřeteli. Odvolatel v průběhu řízení nevyjádřil žádnou lítost nad svým jednáním, které mu bylo prokázáno a bylo i důvodem pro zahájení předmětného řízení a zrušení jeho bytového oprávnění na území. Ministerstvo vnitra ve svých vyjádřeních také neujistilo, že trestné činnosti zanechal a žije již řádným způsobem života. Žádné konkrétní důkazy svědčící o pomínutí rizika trvajících nebezpečí narušení veřejného pořádku z jeho strany rovněž nenabídl.“

44. Správní orgány obou stupňů se tedy hodnocení dodatečně poskytnutých podkladů zabývaly a vyhodnotily jednání žalobce jako rizikové a způsobilé narušit veřejný pořádek také na území, neboť zmíněnou trestnou činností poškodil i zájmy České republiky, na

jejíž území psychotropní látku rovněž vyvezl. Trestná činnost žalobce tak byla namířena i proti hostitelské zemi, která mu povolila, aby se na jejím území trvale usadil a využíval všech výhod z tohoto pobytového oprávnění plynoucích. S uvedeným hodnocením správních orgánů se zdejší soud ztotožňuje a považuje ho za zcela odpovídající zákonným, potažmo judikaturním, požadavkům. Ve vztahu k drogové činnosti je případné upozornit na závěry plynoucí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, dle kterého „je trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, jehož byl stěžovatel účastníkem, mimořádně závažným zločinem“, či ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, dle kterého je třeba hodnotit obecnou a typovou společenskou škodlivost trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, jako vysokou. Role žalobce v rámci trestné činnosti přitom nebyla nepatrná, neboť byl členem organizované zločinecké skupiny zaměřené na páčání drogové činnosti, přičemž vyrobil, prodal za účelem další distribuce, vyvezl (i do České republiky) psychotropní látku ve formě metamfetaminu.

45. Nelze přisvědčit ani argumentu žalobce, který se týkal absurdnosti závěru žalované, že žalobce má představovat aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku právě do 4. 9. 2023 a od následujícího dne nikoliv. Žádný takový závěr z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaná dospěla k závěru, že riziko narušení veřejného pořádku závažným způsobem je v případě žalobce stále aktuální, a to minimálně do 4. 9. 2023. Žádné pevné datum trvání rizika nestanovila.
46. Žalobce dále namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán prvního stupně se dostatečně nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. K této námitce soud uvádí, že žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí pouze v obecné rovině namítal, že nebyl naplněn důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů pro takové rozhodnutí a že by vydání takového rozhodnutí bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Šlo tedy o obdobné námitky, které žalobce uplatnil následně i v žalobě (ve stejné míře obecnosti). Jak přitom plyne z výše uvedeného vypořádání předcházejících žalobních námitek, správní orgán prvního stupně se vyjádřením žalobce zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 4. Vyplývá z něj, že po shromáždění dodatečných podkladů (viz výše citované rozsudky z Polské republiky o odsouzení žalobce), které posoudil jako dostatečné, a po jejich vyhodnocení, dospěl k závěru, že je naplněn zákonný důvod pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. S takovým závěrem souhlasí i krajský soud.
47. Poslední žalobní námitka se týkala toho, že stanovená třicetidenní lhůta k vycestování je s ohledem na dosavadní délku pobytu žalobce na území a jeho reálné možnosti přípravy vycestování příliš krátká. Krajský soud konstatuje, že správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení správního řízení žalobci dne 21. 6. 2022. Již od té doby bylo žalobci známo, že mu hrozí zrušení pobytového oprávnění. Nadto žalobce ani neuvedl, jaké konkrétní záležitosti, ke kterým mu nepostačuje stanovená lhůta, potřebuje před vycestováním vyřídit. Proto krajský soud třicetidenní lhůtu stanovenou žalobci k vycestování z České republiky, která počíná běžet dnem právní moci rozhodnutí, nevnímá jako nepřiměřenou.

48. Soud tedy po provedeném přezkumném řízení a po zhodnocení žaloby dospěl k závěru, že žádná z námitek není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. srpna 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu